

עין משפט
גרי מוצה

יא:

מי שהפך פרק שני מועד קמץ

מסורת הש"ס

(6) שמחת פיה (3) לקמן
יב. שבת נא. ויבין.
(8) ומגידה יח. (7) כ"ה א"ט.
(9) כ"ה א"ט. (1) ויבין מוס'
דמגידה יח. ד"ה חילוי ומוס'
ע"י כב. ד"ה סיפוק ליה.

הגרות הב"ח

(6) ר"ש ר"ה ד"ה א"ט
היתה כי' ללחמ זמן
הרי לא יעשה אף
על פי שקיבלת כי
כן לרוב ליתא והרי
ימינת אלו נחמק: (7) ר"ה
בביתו של אבנל לא יעשו
אומן אחרים משום חסד:
(8) ה"ס ד"ה רבי יוסף כי'
דאיכא פסידא בשמירובין.
כ"ה ר"ה ר"ה ד"ה א"ט
גריס גרי יחיס משום
דלחן דרוב לעשות לימים
מגופה דלפי שיתו מגופה
לא שפד וכן תנא
בפרש"י בלפס ונמיקון
יוסף ג"ס אבנל כגלון
לחמ פירש דגריס' ליה
ל"ה דלפ"ה פסידא ליתיה
בלא מגופה מ"ה ודאי
כשנמיקון אומן אבנל
פסידא שיתו אומן רב
מגופה: (9) ר"ה רש"י
כי' ונמיקון דהארסין
יעשו: (10) בא"ד דשריטין
לאבנל עלמו היינו דוקא
כשלא יתא: (1) בא"ד
באומן של פי' אומנות:

גליון הש"ס

גמ' לא מיבעיא בימי
אבנל דהרבינו ע"ה לקמן
דף י"ד ע"כ מוס' ד"ה
עשה דמיר:

מוסף רש"י

אדם חשוב שאני. יס יח
להחזיר על עמנו יותר
ולקחו יב' שיהיה אומן
שהוא מקבל עמך ומיקל
יותר (בגמ' נא) לפי שלמדים
היינו (במבואות פ"ה).

מי שהפך את זיתיו ואירעו אבל או אונס
או שחטעוהו פועלים טוען קורה ראשונה
ומניחה לאחר המועד דברי ר' יהודה רבי
יוסי אומר זולף וגומר וגף כדרבו: גמ' פתח
באבל וסיים במועד אמר רב שישא בריה
דרב אידי זאת אומרת דברים המותרין
במועד אסורים בימי אבלו רב אישי אמר
לא מיבעיא קאמר * לא מיבעיא בימי אבלו
המדרבנן הוא ושרי אלא אפילו במועד
דאיסור מלאכה מדאורייתא במקום פסידא
שרו רבנן תניא כוותיה דרב שישא בריה
דרב אידי * אלו דברים העושין לאבנל בימי
אבלו * זיתיו הפוכין טוענין לו וכרו לגוף
ופשטנו להעלות מן המשרה וצמרו להעלות
מן היורה ומרביצים שדהו משתגיע עונת
המים שלו ר' יהודה אומר אף זורעין לו שדה
גיר ושדה העומדת לפשתן אמרו לו אם לא
תזרע בבכיר תזרע באפל אם לא תזרע פשתן
תזרע זמין אחר ר' רבן שומעון בן גמליאל
אומר זיתיו הפוכין ואין שם אומן אלא הוא
כרו לגוף ואין שם אומן אלא הוא פשתנו
להעלות מן המשרה וצמרו להעלות מן
היורה ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה
בצינעא יתיר על כן אמר רבן
שמעון בן גמליאל אם היה אומן לרבים וספר
ובלן לרבים והגיע עת הרגל
ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה
הארסין והחכירין והקבלנין הרי אלו
יעשו אחרים בשבילן והחמירין הגמלין
המפנין הרי אלו לא יעשו והאם היו
מושכרין או מושכרין אצל אחרים הרי
אלו יעשו * שכיר יום אפילו בעיר
אחרת לא יעשה היתה מלאכת אחרים
בידו אע"פ שבקיבולת לא יעשה
אפי' על פי שבקיבולת ולא מיבעיא
שאונה קיבולת אדרבה קיבולת כרדייה
דמי אלא אימא * בין קיבולת בין שאונה
קיבולת לא יעשה * היתה
מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו
בבית אחר יעשו מריון בריה
דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא
הוה להו ההוא גמלא דתורתא
בהרי הדדי איתרעא ביה מילתא במר
בריה דרב אחא בריה דרבא ופסקיה
לגמליה אמר רב אשי גברא רבה
כמר בריה דרב אחא עביד הכי נהי
דלפסידא דידיה לא הייש אדאחרים
לא הייש והא תניא אם היו מושכרין
או מושכרין אצל אחרים הרי אלו יעשו
הוא סבר * אדם חשוב שאני אמר

שם לא תזרע עכשיו מלאך ואילך אינו ראי לפשתן: אמרו לו. לא תזרע שדה גיר וזרע פשתן שם לא תזרע צביר צביר שדה גיר תזרע בצלל ולא היו פסידא יתירא: גלן. שומר בית המרחץ ומשמטן בבית המרחץ ונטול מכל אחד שכרו: והגיע עם הרגל. שהכל לרביין לו הרי זה יעשה כיון דלית ליה פסידא ואיכא נמי לזרך רביס. ולי"ג הכא בלינעא דהא רביס הוא: הארסין. מקבלי השדות לשנים לשנים ולרביע: הסכירים. שקיבל לשמירה ולעובדה לנסוס כך וכך כורין אזי נותן לך ממנה: והקבלניס. שקיבלו לשמירה לזמן פלוגי בעסקוס כך וכך בין יהיה הרבה או מעט הרי אלו יעשו אחרים צביליס: הגמליס והספניס הרי אלו לא יעשו. לא ישיכרו לכתחילה לפי שהמלאכה שלהם הוא: ואם היו מושכרין או מושכרין. הם או בהמסם אכל אחרים למהלך מדש או מדשים הרי אלו יעשו הם לעמלן ולא יפסידו כל שכרן לעלים נמי לא יפסידו. והכא לא קמיני על ידי אחרים שהרי הן צעמנן מושכרין אכל ארסין אפשר להם על ידי אחרים צבירות קרקע: שכייר יוס. אחד ואפילו צעיר אחרת ואין יודעין שם שהוא אבנל וליכא משום מראית העין: לא יעשה. הואיל וצידו לחזור כדאמרין (ב"ק דף קט"ו) פועל חוזר ואפילו בח"י היום וליכא פסידא כולי האי: אם היסא מלאכא אחרים צידו. צביתו כגון כגד לחרוג הואיל וצבירותיה לגומרו לאחר זמן הרי (6) אלו לא יעשו: ואע"פ שבקיבולת. אחרים היא שקיבל עליה לנמימות אומן כגד לאורגו כגד וכך: קיבולת. לעשות כגד וכך (ז' שרי): כרדייה דמיו. ואסור אבנל שאונה קיבולת דלא הוה כרדייה שרי: כביסו. של אבנל לא יעשו אומן (9) משום חסד שיהא אומן הוה צעמנו מסעי בעמלאכה. אי נמי של איתמרו בימי אבלו השיכרו לזה הפועל: גמלא. למד בקר בין שניים שור אחד לזה ושור אחד לזה: איטרע ביה מילתא. אבילות: פסקיה לגמליה. פסקיה שריו מן המזד ולא שלמו לחרוש צבדה לפי שהיה אבנל ומזוזה על שניתת בהמתו מדרבנן: לפסדא דידים לא חייס. דלא קא מענד ארעא מגמליה משום דאבנל הוא: לפסידא דאחריגי. כגון מריון לא חייס דלא קא משדר לגמליה היו ליה פסידא דלא הוה ליה בהמה לחרוש וכיון דשרי כדתניא אם היו מושכרין וכי' הוה ליה למיחש אפסידא דחכריה: הוא סבר. מר בריה דרב אחא: אדם חשוב שאני. דהא והא אסור לדידה למיעבד: מתבלי

רבי יוסי אומר זולף ויגמר וגף כדרבו. פי' כדמסר ליה ליה אחרים
וגף משום (6) דלכא פסידא שמולין כלא מגופה וי"ל דלררך
לכסותו מפני השרשים ומיהו מגופה לא היה לררך דדיו ככסוי מועט
סומען חסד מתקלקל: אפילו הוה המועד דאסורא בפלאכה
מדאורייתא. ופסק קמח דף ג. כ"ה
משקין פירשמי: ר"כ' יהודה אומר
אף וזרעים ב'. כמתניתין מחמיר
רבי יהודה וכאן מיקל:
ברור לנף. ספרים אחרים כדו:
רבן שמעון בן גמליאל אומר כו':
ואף על גב דרבן שמעון בן
גמליאל נמי מודה לרבי שישא בריה
דרב אידי דאסורין בימי אבלו מודה
איכא דלחן שם אומן אלא הוא דשרי
וצנינעא (7) יעשו ע"י אחרים משום
פסידא דמשיכר שריין וגבי אבלו
דשריין הוא עלמנו בלחן שם שיעשה
כמותו ואומן לרבים וספר וכו' משום
דלזרך דרביס והינלא שריא לעיל יוס
מפרשים דהא דשריין לאבנל
עלמו (8) כשלא ימלא אחרים כדמשמע
הלשון ואין שם אומן אלא הוא אבנל
לכתחילה לררך לעשות על ידי אחרים
מיהו לפי הטעם הזה לא ידענא
במתרין וספרין כשמשכרין אבנל
אחרים למה לחן מררך כסמוך על
ידי אחרים ולפי טעם קמח נמא
דלחן מי שיעשה דבר זה כמותו
שם (9) אומנות דחמר וגמל וספן:
אמר

היורה ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה
בצינעא יתיר על כן אמר רבן
שמעון בן גמליאל אם היה אומן לרבים וספר
ובלן לרבים והגיע עת הרגל
ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה
הארסין והחכירין והקבלנין הרי אלו
יעשו אחרים בשבילן והחמירין הגמלין
המפנין הרי אלו לא יעשו והאם היו
מושכרין או מושכרין אצל אחרים הרי
אלו יעשו * שכיר יום אפילו בעיר
אחרת לא יעשה היתה מלאכת אחרים
בידו אע"פ שבקיבולת לא יעשה
אפי' על פי שבקיבולת ולא מיבעיא
שאונה קיבולת אדרבה קיבולת כרדייה
דמי אלא אימא * בין קיבולת בין שאונה
קיבולת לא יעשה * היתה
מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו
בבית אחר יעשו מריון בריה
דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא
הוה להו ההוא גמלא דתורתא
בהרי הדדי איתרעא ביה מילתא במר
בריה דרב אחא בריה דרבא ופסקיה
לגמליה אמר רב אשי גברא רבה
כמר בריה דרב אחא עביד הכי נהי
דלפסידא דידיה לא הייש אדאחרים
לא הייש והא תניא אם היו מושכרין
או מושכרין אצל אחרים הרי אלו יעשו
הוא סבר * אדם חשוב שאני אמר

אם מ"ה מ"ו מכל י"ט
הלכה ג טושיע א"ח
ב מ"י מ"ה מהלכות אבנל
הלכה י טושיע י"ד מ"י
שם פסקי י'
ג ג מ"ה שם:
ד ד טו' י"ד מ"י מ"ה שם
ו ורש"י שם פסקי ה':
ה ו מ"י שם הלכה י'
ט טושיע שם פסקי י':
ו ז ה מ"ה שם טושיע שם
פסקי (ח) י':
ז ט מ"ה שם הלכה י'
טושיע שם פסקי י':
ח י מ"ה שם הלכה י'
טושיע שם פסקי י':
טז ח מ"ה שם טושיע שם
פסקי י':
י ל מ מ"ה שם הלכה י'
טושיע נכ"מ שם טושיע
שם פסקי ט':

רבינו הגאון
מי שהפך את זיתיו
לחטמנו ואירעו אבל או
אונס או שחטעוהו
הפועלים ונכנס המועד,
טוען קורה ראשונה
ומניחה לאחר המועד דברי
ר' יהודה ר' יוסי אומר
זולף ויגמר וגף כדרבו.
ומקשוני מתניי אבנל. ולא
פירש אם מותר לעשות
מלאכתו במקום פסידא
אם לא. וקמן ומורה לנו
בחיולו של מועד שמוחר
במקום פסידא. ופירק רב
שישא בריה דרב אידי.
זאת אומרת דברים
המותרין בחיולו של מועד
אסורין לעשותן בימי
אבלו. תניא בחיולו דברים
שעושין לאבנל בימי אבלו.
פירוש החיול משום
פסידא לעשות לו אחרים
ולא הוא. אבל על ידי
אחרים החיול לו להפוך
זיתיו ולגוף כרו להעלות
פשתנו מן המשרה וצמרו
מן היורה ומרביצים שדהו
משתיגיע עונת המים שלו.
ר' יהודה אומר אף זורעין
לו שדה כרו. ורב שמעון בן גמליאל
אומר זיתיו הפוכין פשתנו
במשרה צמרו ביורה ואין
שם אומן אלא הוא. הרי
זה יעשה כצנעא כתיב
כתי. וכן היה אומר. אם
היה ספר לו כול לרבים.
הגיע הרגל ואין שם אלא
הוא. הרי זה יעשה.
החכירין
והקבלנין
בשדותיו הרי
אלו יעשו. אבל החמירין
והגמלין (והספנין)
המפנין שלו לא יעשה
מלאכה כהן בימי אבלו.
ואם היו מקודם מושכרין
ביר אחרים עשויין. שכיר
יום שלו אפילו בעיר
אחרת לא יעשה. היתה
מלאכת אחרים בידו בין
בקיבולת בין שאונה
בקיבולת לא יעשה. היתה
מלאכתו ביד אחרים.
בביתו לא יעשו. בבית
אחר יעשו. מריון ומר
כריה דרב אחא הו'
שוחפי. אירע ביה כמר
בריה דרב אחא אבנל. שרי
ופסקיה לגמליה. אמר רב
אשי והתניא אם היו
מושכרין אצל אחרים שרי.
ורחינן. הני מילי בארניס דבלמא. אבל אדם חשוב אפי' מושכרין לו.
א' רש"י לא יקח ג"ה יחיס ויכ"ה כ"ה חסד ויכ"ה שם דלא נחמין וכן.